

Helgdagskväll i timmerkojan

Bort längtande vekhet ur sotiga bröst,
vik bekymmer ur snöhöljda bo.
Vi ha eld, vi ha kött, vi ha brännvin till tröst,
här är helg, djupt i skogarnas ro.
Sjung, Björnbergs-John, ur din fullaste hals
om kärlek och rosor och vår.
Stäm fiolen, Brogren, och spela en vals
för spökblåa, månlysta snår.

Det är mil efter mil till lador och hus
där frosten går tjurig vid grind.
Här är lustigt i stockeldens gula ljus,
som darrar i nattens vind.
Du är fager, Brogren, i eldglans röd,
där du gnider din svarta fiol,
för mat och för brännvin du glömt all nöd,
och din panna är ljus som en sol.

Och Jon, där du sitter vid grytan din,
en baron i mollskinnsskrud,
se, fast åren ha garvat ditt sega skinn,
i ditt sot är du ung som en gud!
Och Vargfors-Fredrik, du skrattande man,
som vill alla uslingars väl,
kom, sjung om din ungdoms synd, om du kan,
och en skål för din gossesjäl!

Och när morgonens stjärnor blekna och dö
och när ångorna stelna till is,
och när dagningen skälver på myr och sjö
vi sova på doftande ris.
Då sova vi alla på granris tungt
och drömma om bleka mör,
och snarka och vända oss manligt och lugnt,
medan elden falnar och dör.

Dan Andersson (1888-1920)